

Arrest

nr. 77 926 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulieren A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT versijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden een eerste asielaanvraag in op 25 januari 2008 die op 3 juni 2008 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingestatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 31 oktober 2008.

1.2. Op 9 januari 2009 dienden verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 20 februari 2009 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.3. Op 6 december 2010 dienden verzoekende partijen een derde asielaanvraag in. Op 27 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvragen gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.4. Op 16 november 2011 dienden verzoekende partijen een vierde asielaanvraag in. Op 3 januari 2012 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvragen gekoppeld aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt gemotiveerd:

“(…)

Overwegende dat de betrokkene op 25 februari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 10 april 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 juni 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 oktober 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 9 januari 2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 februari 2009, dat deze werd ingetrokkene op 12 februari 2009, dat op 20 februari 2009 opnieuw een weigering tot inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 6 december 2010 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 april 2011. Overwegende dat de betrokkene op 16 november 2011 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene internetartikels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene hierin niet wordt vermeld, dat ze geen betrekking hebben op de betrokkene persoonlijk, dat ze algemeen van aard zijn. Overwegende dat de betrokkene van zijn familie heeft vernomen dat zij en hun huis werden aangevallen werden waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van de familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene. Overwegende dat de betrokkene ingaat op het feit dat de betrokkene en zijn echtgenote christen zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze afkomst reeds naar voren werd gebracht tijdens de eerste asielaanvraag van de betrokkene, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 oktober 2008, dat zowel het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 3 juni 2008 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 31 oktober 2008 de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene en eveneens de subsidiaire bescherming weigerden, dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan vaneen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”

“(…)

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten. Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet De persoon die verklaart te heten [S.B.S.] geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit Irak te zijn, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta REDEN(EN) VAN DE BESLISSING artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Irak voorzien

van een geldig visum. Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta 1 om de volgende reden : Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden : Gezien de betrokkene op het moment van het nemen van deze beslissing enkel een nationaliteitsbewijs en een identiteitskaart toonde om te pogen haar identiteit en nationaliteit aan te tonen, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van haar nationale autoriteiten te bekomen.

(...)"

"(...)

Overwegende dat de betrokkene op 25 februari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 10 april 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 juni 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 oktober 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 9 januari 2009 een tweede asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 februari 2009, dat deze werd ingetrokkene op 12 februari 2009, dat op 20 februari 2009 opnieuw een weigering tot inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 6 december 2010 een derde asielaanvraag indiende en er voor haar een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 april 2011. Overwegende dat de betrokkene op 16 november 2011 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene internetartikels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de naam van de betrokkene hierin niet wordt vermeld, dat ze geen betrekking hebben op de betrokkene persoonlijk, dat ze algemeen van aard zijn. Overwegende dat de betrokkene ingaat op het feit dat de zij en haar echtgenoot christen zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze afkomst reeds naar voren werd gebracht tijdens de eerste asielaanvraag van de betrokkene, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31 oktober 2008, dat zowel het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 3 juni 2008 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 31 oktober 2008 de vluchtelingenstatus weigerden aan de betrokkene en eveneens de subsidiaire bescherming weigerden, dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

(...)"

"(...)

Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet De persoon die verklaart te heten [K.M.J.] geboren te [...], op (in) [...] en van nationaliteit Irak te zijn, het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta . REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : 2 • artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort van Irak voorzien van een geldig visum. Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Italië, Luxemburg, Nederland, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Finland, IJsland, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Denemar-

ken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta 1 om de volgende reden : Kan met eigen middelen niet wettelijk vertrekken Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden : Gezien de betrokkene op het moment van het nemen van deze beslissing enkel een nationaliteitsbewijs en een identiteitskaart toonde om te pogen haar identiteit en nationaliteit aan te tonen, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs van haar nationale autoriteiten te bekommen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 3 en 13 EVRM.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

"De appreciatiebevoegdheid die de Minister uit artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen put maakte het voorwerp uit van arrest nr. 88.870 van 11 juli 2000 van de Raad van State. Het arrest werd door een drievoudige kamer geveld en stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn examen moet beperken tot het "nieuw" karakter van de gegevens die hem ter gelegenheid van de nieuwe asielaanvraag voorgelegd worden.

Uit de bestreden beslissing lijkt dat tegenpartij zich in de bestreden beslissingen moest uitspreken over twee nieuwe gegevens, die door verzoekers als nieuw gegevens in de zin van artikel 51/8 van de wet voorgesteld werden, namelijk:

- 1. Het feit dat de toestand van de Christenen in het Noorden van Irak verslechterde en dat ze het slachtoffer van willekeurig geweld worden, en dit enkel op religieuze basis. Die staving werd door middel van Internetartikels gedocumenteerd;*
- 2. De aanval op hun huis.*

De argumentatie van tegenpartij herleidt zich tot het feit dat de naam van verzoekers niet op de Internetartikels vermeld is en dat het bewijs van de aanval op hun huis enkel op hun beweringen berust. Het feit dat de artikels de naam van verzoekers niet vermelden is op zich geen voldoende motivatie om te besluiten dat die artikels geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de wet zijn wanneer uit die artikels blijkt dat het geweld ten aanzien van Christenen ook in Noord-Irak willekeurig is, met als gevolg dat die gemeenschap in haar geheel slachtoffer van vervolging is.

Een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet houdt niet op een vervolging te zijn omdat het alle leden van de groep treft, integendeel. De bestreden beslissing schendt bijgevolg dit artikel, evenals artikelen 51/8 en 62 van de wet.

De bestreden beslissingen schenden aldus artikelen 48/3, 51/8 en 62 van de wet.

Aangezien de ernst van het willekeurig geweld ten aanzien van Christenen in het Noorden van Irak, zoals beschreven in de verslagen van het "Minority rights group international" evenals van het "Congressional research service", documenten neergelegd in het kader van de derde asielaanvraag van verzoekers, schenden de bestreden beslissingen artikel 3 EVRM. Ze hebben immers als gevolg dat verzoekers het slachtoffer dreigen te worden van moord, kidnapping, onmogelijkheid om hun geloof in het openbaar uit te oefenen...In de dezelfde zin blijkt uit artikelen die gemakkelijk via Google teruggevonden worden dat de aanvallen die door verzoeker beschreven werden wel plaats vonden en dat het risico bestond dat de nu zeer beperkte christengemeenschap uit Noord-Irak uiteindelijk het land zou verlaten (stukken 6 en 7).

Het risico waaraan verzoekers ongetwijfeld in geval van terugkeer naar Irak als Christenen blootgesteld zouden zijn is ongetwijfeld een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, zodat de bestreden beslissingen artikel 3 EVRM schenden.

Het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM werd ook niet ernstig door tegenpartij onderzocht, terwijl vaststaat dat verzoekers behoren tot een thans zeer klein geworden gemeenschap van het Noorden van Irak, van wie geweten wordt dat ze als groep met zeer ernstige vervolgingsakten geconfronteerd werd. Het zeer geringe onderzoek dat door de Dienst Vreemdelingenzaken uitgevoerd werd voldoet niet aan de vereiste van artikel 13 EVRM, samen gelezen met artikel 3 EVRM."

2.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek naar de materiële motiveringsplicht houdt in casu een onderzoek in naar de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissingen is ingegaan op de elementen die de verzoekende partijen bij hun asielaanvraag van 16 november 2011 als nieuwe elementen hebben aangebracht, maar dat hij besluit dat zij "geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. De internetartikels en de verklaringen inzake de aanval op hun huis zijn weliswaar nieuw in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd, doch in de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat deze documenten en verklaringen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake de vorige asielprocedure kunnen weerleggen, m.a.w. dat ze geen ernstige aanwijzing vormen voor het aantonen van een gegronde vrees. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blijk kunnen geven van aanwijzingen van gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS 3 november 2009, nr. 4987 (c)).

In casu blijkt dat verzoekers bij hun eerste asielaanvraag verklaarden christen te zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde evenwel dat ze hun asielaanvraag niet aannemelijk maken enerzijds omdat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt niet te kunnen rekenen op de steun van de autoriteiten nu hun klacht tegen de “terroristen” direct au sérieux genomen werd door de Asayish, dat zij niet weten wie de personen zijn die naar hun huis zijn gekomen, dat hun familie die recht tegenover hen woont geen problemen kende wat opmerkelijk is en anderzijds dat het bevreemdend is dat zij als christen door islamitische terroristen ertoe verplicht zouden worden om tegen betaling goederen voor hen te vervoeren.

Uit voorgaande blijkt dat verzoekers reeds hun christen zijn hebben aangevoerd tijdens hun eerste asielaanvraag doch dat de commissaris-generaal de vervolgingsfeiten zoals aangevoerd door verzoekers niet plausibel verklaarde en tevens oordeelde dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te stellen dat, wanneer verzoekers slechts internetartikels voorleggen over de toestand van christenen in het noorden van Irak zonder enig concreet verband met zichzelf aan te tonen en zich beperken tot de bewering dat hun huis aangevallen werd, verzoekers nalaten ernstige aanwijzingen van een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Verzoekers menen dat de internetartikels aantonen dat de christelijke gemeenschap in haar geheel het slachtoffer is van groepsvervolging. Het gegeven dat verzoekers de persoonlijke overtuiging zijn toegedaan dat deze internetartikels het bewijs vormen van vervolging van christenen in Noord-Irak gaat volledig voorbij aan de vaststelling dat de afkomst van verzoekers – met name het christen zijn, hetgeen ook het voorwerp is van de internetartikels – al werd behandeld door de commissaris-generaal en, in graad van beroep, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij geoordeeld werd dat verzoekers de voorgehouden vervolging alsook het reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk maken. Derhalve kan dit betoog hoegenaamd geen afbreuk doen aan de concrete motivering van de bestreden beslissingen waarbij de gemachtigde oordeelt dat, nu het christen zijn van verzoekers reeds beoordeeld werd in een vorige asielaanvraag, de voorgelegde internetartikelen de naam van de betrokkenen niet vermelden, dat ze geen betrekking hebben op de betrokkenen persoonlijk en dat ze algemeen van aard zijn, zodat zij geen nieuw gegeven zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, heeft de gemachtigde zich aldus niet beperkt tot de stelling dat de internetartikels algemeen van aard zijn en dat de verklaringen inzake de aanval op hun huis slechts beweringen zijn, maar voorts gemotiveerd heeft dat het christen zijn van verzoekers reeds beoordeeld werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de motivering van de bestreden beslissingen op dit punt niet juist of kennelijk onredelijk is, noch dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te

gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu dient vastgesteld dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de asielaanvraag van de verzoekende partijen als hun vraag om subsidiaire bescherming afgewezen hebben om reden dat zij hun relaas niet aannemelijk hebben gemaakt. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat de door de verzoekende partijen aangebrachte internetartikels en beweringen geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de voormelde asielinstanties om reden dat de afkomst van verzoekers reeds aan bod is gekomen en dat de aangebrachte artikelen hun naam niet vermelden en algemeen van aard zijn en dat de overige verklaringen slechts beweringen betreffen. Aangezien de verzoekende partijen, in tegenstelling tot wat zij voorhouden, geen nieuw element hebben aangebracht dat ernstige aanwijzingen inhoudt van een gegronde vrees of een reëel risico, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partijen in casu onvoldoende concrete gegevens hebben aangebracht die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissingen geen schending van artikel 3 van het EVRM inhouden.

De bestreden beslissingen betreffen een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken en hebben dus geen uitstaans met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen kunnen de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig inroepen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER